Isaac Asimov

NUMELE MEU ÎNCEPE CU "S"

(volumul de povestiri ÎNTREBAREA FINALĂ – NINE TOMORROWS, 1959)

Marshall Zebatinsky se simţea stânjenit. Avea impresia că era privit prin geamul murdar al biroului şi dinapoia peretelui despărţitor de lemn; că existau ochi ce-l fixau. Nu se simţea deloc sigur pe sine în hainele vechi pe care le scosese din fundul dulapului, nici la adăpost sub borul coborât al unei pălării pe care altfel n-o purta nicicând, nici mai nepăsător pentru că-şi lăsase ochelarii în etui.

Se simţea nelalocul său, iar asta îi adâncea cutele de pe frunte şi conferea o paloare suplimentară chipului său între două vârste.

N-ar fi putut explica niciodată de ce un specialist în fizică nucleară ca el ar vizita un numerolog. "Niciodată", se gândi. "Niciodată." La naiba, nu-şi putea explica nici măcar sieşi, atât doar că fusese convină de soţia sa.

Numerologul stătea înapoia unei mese vechi, cumpărată pesemne la mâna a doua. Nici o masă n-ar fi putut să fie atât de veche cu un singur proprietar. Cam acelaşi lucru s-are fi putut spune şi despre hainele bărbatului. Individul era micuţ şi oacheş, şi-l privea pe Zebatinsky cu nişte ochişori negri, scânteind de vitalitate.

— Până acum, n-am mai avut un fizician drept client, rosti el.

Zebatinsky se îmbujoră imediat.

— Sper că-nţelegeţi că-i vorba despre ceva foarte confidenţial.

Numerologul surâse, astfel că ridurile din colţurile gurii şi pielea din jurul bărbie se întinseră.

— Toate consultaţiile mele sunt confidenţiale.

— Cred că ar trebui să vă mai spun un lucru, zise Zebatinsky. Nu cred în numerologie şi nu mă aştept să încep să cred în ea. Dacă asta are vreo importanţă, este bine să mi-o spuneţi de acum.

— De ce aţi venit atunci?

— Soţia mea crede că dumneavoastră deţineţi ceva — nu ştiu ce anume. I-am promis... şi iată-mă-s.

Ridică din umeri, simţind cum i se accentuează starea de stinghereală.

— Dar ce anume căutaţi? Bani? Securitate? O viaţă mai lungă? Ce?

Zebatinsky tăcu, în vreme ce numerologul îl privi răbdător, neîncercând să-l zorească.

"De fapt", se gândi fizicianul, "ce să răspund? Că am treizeci şi patru de ani şi nici un viitor?"

— Doresc succes, rosti el. Doresc recunoaştere.

— O slujbă mai bună?

— *Altă* slujbă. Alt *tip* de slujbă. Actualmente, fac parte dintr-un colectiv de lucru şi mă supun ordinelor primite. Colectiv de lucru! La asta se rezumă cercetarea guvernamentală. Eşti un violonist într-o orchestră simfonică.

— Iar dumneavoastră doriţi să fiţi prim-solist...

— Eu vreau să părăsesc colectivul de lucru şi să devin... eu însumi. — Zebatinsky începu să se simtă aproape purtat de elan, ameţit, pentru simplul fapt că spunea toate acestea şi altei persoane decât nevestei sale. — Acum douăzeci şi cinci de ani, cu pregătirea şi capacităţile mele, aş fi lucrat în primele centrale atomoelectrice. Astăzi aş fi fost directorul uneia dintre ele sau şeful unui grup de cercetare teoretică din cadrul vreunei universităţi. Dar, după cum am pornit în viaţă, ce se va întâmpla cu mine peste douăzeci şi cinci de ani? Unde mă voi găsi? Nicăieri. Tot într-un colectiv de lucru. Continuând să rezolv două procente dintr-o temă de cercetare. Mă înec într-un ocean anonim de specialişti în fizică nucleară, iar eu îmi doresc o insulă personală, dacă-nţelegeţi ce vreau să spun...

Numerologul înclină încet din cap.

— Domnule Zebatinsky, rosti el, ştiţi că nu garantez succesul?

În ciuda neîncrederii sale, fizicianul simţi un o dezamăgire acută.

— Nu-l garantaţi? repetă el. Atunci, *ce naiba* garantaţi?

— O îmbunătăţire a probabilităţilor. Munca mea are o natură statistică. Deoarece dumneavoastră lucraţi cu atomi, cred că înţelegeţi legile statisticii.

— Dar dumneavoastră le înţelegeţi?

— Puteţi fi sigur în această privinţă. Sunt matematician şi folosesc matematica. Nu vă spun asta ca să-mi cresc onorariul. El este standard — cincizeci de dolari. Dar fiindcă sunteţi om de ştiinţă, puteţi aprecia natura muncii mele mai bine decât alţi clienţi. Ba chiar este o plăcere să v-o pot explica.

— Dacă nu vă supăraţi, îl întrerupse Zebatinsky, aş prefera să n-o faceţi. N-are rost să-mi povestiţi despre valorile numerice ale literelor, despre semnificaţia lor mistică şi alte chestii similare. Pentru mine, asta nu-nseamnă matematică. Să trecem la subiect...

— Aşadar, doriţi să vă ajut, cu condiţia să nu vă plictisesc explicându-vă bazele prosteşti şi neştiinţifice ale felului cum v-am ajutat. Corect?

— Corect. Asta doresc.

— Totuşi, dumneavoastră continuaţi să plecaţi de la premisa că aş fi un numerolog, ceea ce este fals. Am adoptat această denumire ca să nu fiu deranjat de poliţie şi — omuleţul chicoti sec — nici de psihiatri. Sunt un matematician cinstit.

Zebatinsky zâmbi.

— Construiesc modele pe calculator, urmă omulețul, şi studiez viitoruri probabile.

— Poftim?!

— Asta vi se pare mai rău decât numerologia? De ce? Dispunând de date suficiente şi de un calculator cu o putere de calcul deosebită, viitorul este predictibil, cel puțin în termeni probabilistici. Când calculați mişcarea unui proiectil, pentru a ținti o antirachetă, nu preziceți viitorul? Traiectoriile celor două nu se vor intersecta, dacă viitorul ar fi prezis incorect. Eu procedez similar. Deoarece lucrez cu un număr mult mai mare de variabile, rezultatele mele sunt mai puțin precise.

— Vreți să spuneți că veți prezice viitorul *meu?*

— Foarte aproximativ. După aceea, voi modifica datele, schimbându-vă numele, dar nici un alt factor personal. Voi introduce datele modificate în modelul simulat. Voi încerca şi alte modificări de nume. Voi studia fiecare viitor modificat şi-l voi găsi pe cel în care sunteți mai apreciat decât în viitorul care vă aşteaptă în mod normal. Haideți să reformulez exprimarea. Vă voi găsi un viitor în care probabilitatea recunoaşterii corespunzătoare va fi mai mare decât probabilitatea respectivă din viitorul actual.

— De ce-mi modificați numele?

— Din câteva motive — de altfel, este singura modificare pe care o introduc. În primul rând, este o acțiune banală. La urma urmelor, dacă introduc o modificare majoră, sau mai multe modificări minore, apar atâtea variabile noi încât nu mai pot interpreta rezultatul. Programul meu nu-i încă perfect. În al doilea rând, este o modificare rezonabilă. Nu vă pot schimba statura — nu? — sau culoarea ochilor, nici chiar temperamentul. În al treilea rând, este o modificare semnificativă. Numele înseamnă mult pentru oameni. În sfârşit, în al patrulea rând, este o modificare firească, la care mulți recurg zilnic.

— Şi dacă nu găsiți un viitor mai bun? întrebă Zebatinsky.

— Acesta-i riscul pe care trebuie să vi-l asumați. În tot cazul, vă spun că n-o să vă fie mai rău decât acum.

Fizicianul îl privi nesigur pe omuleț.

— Nu cred nimic din toate astea. Mai degrabă m-aş încrede în numerologie.

— Crezusem că o persoană ca dumneavoastră, oftă bătrânelul, s-ar simți mai confortabil în prezența adevărului. *Doresc să* vă ajut şi vă aşteaptă multe de făcut. Dacă ați fi crezut că sunt un numerolog, nu m-ați fi ascultat. Am crezut că dacă vă spun adevărul, mă veți lăsa să vă ajut.

— Dacă puteți întrezări viitorul...

— De ce nu sunt cel mai bogat om de pe Pământ? Asta voiați să mă-ntrebați? Dar sunt bogat — am tot ce-mi doresc. Dumneavoastră doriți recunoaştere, iar eu vreau să fiu lăsat în pace. Îmi fac munca mea. Nu mă deranjează nimeni. Asta mă face miliardar. Am nevoie de prea puțini bani, iar pe aceştia îi obțin de la persoane ca dumneavoastră. Ajutorul acordat oamenilor îmi face plăcere şi probabil că un psihiatru ar spune că-mi oferă un sentiment de putere şi-mi alimentează ego-ul. Aşadar... vreți să vă ajut?

— Cât ați spus că mă costă?

— Cincizeci de dolari. Voi avea nevoie de multe detalii biografice personale, dar am conceput un formular care să vă ghideze. Mă tem că-i destul de stufos, dar dacă mi-l puteți trimite până la sfârşitul săptămânii, vă voi da răspunsul până... — scoase în afară buza inferioară şi se încruntă, calculând mental — în data de 20 a lunii următoare.

— Cinci săptămâni? Atât de mult?

— Am şi alți clienți, plus probleme personale. Dacă aş fi un escroc, aş putea face totul mult mai repede. Prin urmare, acceptați?

— Bine, se sculă Zebatinsky. Totul însă rămâne confidențial...

— Absolut! Vă voi restitui toate informațiile când vă voi spune ce modificare trebuie să faceți şi vă dau cuvântul că nu le voi mai utiliza niciodată.

Fizicianul se opri în uşă.

— Nu vă este teamă că aş putea spune cuiva că nu sunteți numerolog?

Omulețul clătină din cap.

— Cine v-ar crede? Chiar presupunând că ați fi gata să recunoaşteți în fata cuiva că ați fost aici.

***

În data de 20, Marshall Zebatinsky se afla înaintea uşii cu vopsea scorojită, trăgând cu coada ochiului spre fereastra înapoia căreia o firmă micuță anunța "Numerolog", abia vizibil prin geamul murdar de praf. Privi înăuntru, aproape sperând că acolo exista vreun alt client, ca să aibă o scuză de a-şi consolida intenția ce-i tremura în adâncul minții şi de a pleca acasă.

În câteva rânduri, încercase să-şi alunge problema din gând. Nu izbutise să stea prea mult înaintea formularului pe care-l completase. Se simțea stânjenit, ba chiar i se părea o tâmpenie să completeze numele prietenilor, prețul casei, dacă soția lui avusese avorturi şi când anume. Îl abandonase.

În acelaşi timp, îi fusese imposibil să nu revină la el în fiecare seară.

Ispita de a-l demasca pe omulețul cel lăudăros, de a vedea ce urma să se întâmple se dovedise irezistibilă în cele din urmă.

Finalmente, expediase formularul completat prin poştă, punându-i un timbru obişnuit, fără să se mai sinchisească să verifice dacă nu cumva greutatea plicului necesita altă marcare. "Dacă îmi va fi returnat", se gândise, "am terminat-o cu aiureala asta."

Plicul nu-i fusese returnat.

Acum, privea în birou, dar acesta era pustiu. N-avea de ales decât să intre. Se auzi un clinchet de clopoțel.

Bătrânul numerolog apăru dinapoia unei perdele.

— Da? Ah..., domnul Zebatinsky.

— M-ați ținut minte? se strădui să surâdă fizicianul.

— Oh, da.
— Care este verdictul?
Numerologul îşi încrucişă degetele noduroase.
— Mai întâi, stimate domn, o mică pro...
— Mica problemă a onorariului?
— Am terminat treaba, domnule, şi merit banii respectivi.
Zebatinsky nu ridică nici o obiecţie. Era pregătit să plătească. Dacă ajunsese până aici, ar fi fost o prostie să bată în retragere doar din cauza banilor.
Numără cinci bancnote de zece dolari şi le împinse peste masă.
— Deci?
Numerologul numără şi el bancnotele, fără grabă, după care le introduse într-un sertar.
— Cazul dumneavoastră a fost foarte interesant, începu el. V-aş sfătui să vă schimbaţi numele în Sebatinsky.
— Seba... Cum se scrie?
— S-e-b-a-t-i-n-s-k-y.
Zebatinsky se holbă indignat.
— Adică să-mi schimb iniţiala? Să-l schimb pe "Z"într-un "S"? Atât?
— Este suficient. Atâta timp cât modificarea este corespunzătoare, una minoră este mai sigură decât una majoră.
— Dar în ce fel mi-ar putea afecta ea viitorul?
— Ce-nseamnă un nume? întrebă încetişor numerologul. Nu vă pot răspunde la întrebarea asta, ci vă pot spune doar c-o va face cumva. Vă reamintesc că nu garantez rezultatul. Evident, dacă nu doriţi să operaţi modificarea, lăsaţi lucrurile aşa cum sunt. În cazul acesta, nu vă pot însă înapoia onorariul.
— Şi ce să fac? întrebă Zebatinsky. Să le spun tuturor că numele meu începe cu "S"?
— Vă sugerez să consultaţi un avocat. Schimbaţi-vă numele legal. El vă poate sfătui în privinţa detaliilor.
— Şi cât va dura? Vreau să spun, după cât timp vor începe să se îmbunătăţească lucrurile pentru mine?
— De unde să ştiu? Poate că niciodată. Poate chiar mâine.
— Dar aţi văzut viitorul. *Pretindeţi* că l-aţi văzut.
— Nu ca într-un glob de cristal. Nu, nu, domnule Zebatinsky. Calculatorul meu îmi oferă doar o serie de cifre. Vă pot recita probabilităţi, dar n-am văzut nici o imagine.
Zebatinsky se întoarse şi părăsi iute biroul. Cincizeci de dolari ca să schimbe o literă! Cincizeci de dolari pentru Sebatinsky! Dumnezeule, ce nume! Mai rău decât Zebatinsky.

***

Dură aproape o lună până hotărî să discute cu un avocat. Îşi repetă că oricând putea readuce numele la forma iniţială. "Să-mi acord o şansă", îşi spuse.
Ce naiba, nu exista nici o lege împotriva schimbării numelor!

***

Henry Brand parcurse dosarul pagină cu pagină, cu ochiul exersat al cuiva care activa de paisprezece ani în Siguranţă. Nu era nevoie să citească fiecare cuvinţel. Orice amănunt ciudat i-ar fi sărit în ochi.
— Tipul mi se pare curat, declară el.
El însuşi era un individ curat, cu ten trandafiriu şi proaspăt spălat şi un început de burticică. Permanentul contact cu tot soiul de cusururi omeneşti, de la posibila ignoranţă la posibila trădare, îl determinau să se spele frecvent.
Locotenentul Albert Quincy, care-i adusese dosarul, era tânăr şi plin de responsabilitatea funcţiei de ofiţer de Siguranţă al Staţiei Hanford.
— Dar de ce Sebatinsky? întrebă el.
— De ce nu?
— Pentru că mi se pare lipsit de sens. Zebatinsky este un nume străin şi, dacă mi-ar fi aparţinut, eu însumi l-aş fi schimbat în altul anglo-saxon. Dacă Zebatinsky ar fi procedat aşa, ar fi avut sens şi mi s-ar fi părut cât se poate de firesc. De ce însă a schimbat pe "Z" în "S"? Cred că ar trebui să aflăm ce motiv a avut.
— L-a întrebat cineva în mod direct?
— Bineînţeles, în cadrul unor conversaţii oarecare. M-am ocupat eu de asta. N-a zis decât că se săturase să fie ultimul la alfabet.
— Pare o explicaţie logică, nu?
— Pare, totuşi de ce nu şi-a schimbat numele în Sands, ori Smith, dacă dorea un "S"? Sau, dacă se săturase de "Z", de ce n-a dus lucrurile până la capăt şi nu a adoptat un nume care să înceapă cu "A"? Un nume ca — să zicem — Aarons.
— Nu-i îndeajuns de anglo-saxon, mormăi Brand. Nu există totuşi nimic care să-i fie pus în cârcă. Indiferent cât de bizară ar fi schimbarea numelui, ea nu constituie o acuzare la adresa nimănui.
Locotenentul Quincy părea realmente nefericit.
— Spune-mi, urmă Brand, există ceva anume care te tulbură? Ai tu ceva în minte, o ipoteză, o teorie... Despre ce-i vorba?
Locotenentul se încruntă. Sprâncenele lui blonde se apropiară şi buzele se subţiară.
— La naiba, domnule, individul este rus!
— Nu-i adevărat, este american de generaţia a treia.

— Vreau să spun că are un nume de rus.

Chipul lui Brand îşi pierdu moliciunea amăgitoare.

— Greşit din nou, locotenente, este un nume polonez.

Tânărul ridică iritat palmele în sus.

— Tot aia-i!

Brand, a cărui mamă se numise Wiszewski înainte de măritiş, izbucni:

— Să nu spui asta niciodată unui polonez, locotenente! — Adăugă cu un aer mai gânditor: Cred că nici unui rus n-ar fi bine să i-o spui.

— Domnule, răspunse Quincy roşu la faţă, voiam să vă spun că polonezii şi ruşii fac parte din alianţa răsăriteană.

— Toţi ştim lucrul ăsta.

— Este posibil ca Zebatinsky, sau Sebatinsky, oricum doriţi să-i spuneţi, să aibă rude acolo.

— Este american de generaţia a treia, aşadar, în cel mai rău caz, poate să aibă acolo veri de gradul doi. Care-i problema?

— În sine, n-ar fi nici o problemă. Mulţi americani au rude îndepărtate în ţările alianţei răsăritene, dar Zebatinsky şi-a schimbat numele.

— Continuă.

— Poate că-ncearcă să abată atenţia. Poate că un văr de gradul doi de acolo urcă pe scara celebrităţii şi Zebatinsky al nostru se teme ca legătura să nu-i afecteze propriile sale şanse de avansare.

— Modificarea numelui nu-l ajută cu nimic. Tot văr de gradul doi rămâne.

— Evident, dar evită să ne atragă atenţia asupra relaţiei de înrudire.

— *Tu* ai auzit de vreun Zebatinsky din alianţa răsăriteană?

— Nu, domnule.

— Atunci, nu poate fi prea celebru. Cum ar putea Zebatinsky al nostru să ştie despre el?

— Poate că a păstrat legătura cu rudele. Chestia asta ar fi extrem de suspectă, ţinând seama de faptul că el este specialist în fizică nucleară.

Brand parcurse din nou, metodic, dosarul.

— Ipoteza ta este subţire, locotenente. Ba chiar atât de subţire încât e practic invizibilă.

— Domnule, dumneavoastră puteţi oferi orice altă explicaţie în privinţa motivului pentru care şi-a schimbat numele în felul acesta?

— Recunosc că nu pot.

— Atunci, apreciez că trebuie să investigăm. Ar trebui să ne interesăm despre Zebatinsky-ii din alianţa răsăriteană şi să vedem dacă putem face vreo legătură. — Glasul lui Quincy se ridică uşor, de parcă îi venise altă idee. — Poate că şi-a schimbat numele ca să abată atenţia de la *ei*. Adică, pentru a-i proteja.

— Impresia mea este că a reuşit exact contrariul.

— Poate că nu-şi dă seama de lucrul acesta, dar intenţia lui a fost de a-şi proteja rudele.

— Bine, suspină Brand, să începem o investigaţie. Dar dacă nu găsim nimic, locotenente, subiectul este închis. Lasă-mi dosarul.

***

Când informaţiile îi parveniră finalmente lui Brand, acesta uitase de locotenent şi de teoriile sale. Primind datele ce includeau şaptesprezece biografii a şaptesprezece cetăţeni ruşi şi polonezi cu numele de Zebatinsky, primul său gând fusese: Ce naiba-i asta?

Apoi îşi amintise, blestemase în şoaptă şi începuse să citească.

Totul începea în America. Marshall Zebatinsky (amprente) se născuse în Buffalo, statul New York (data, fişa din maternitate). Tatăl său se născuse tot în Buffalo, iar mama în Oswego, statul New York. Ambii bunici din partea tatălui se născuseră în Bialystok, Polonia (data intrării în Statele Unite, datele obţinerii cetăţeniei, fotografii).

Cei şaptesprezece cetăţeni ruşi şi polonezi cu numele de Zebatinsky erau urmaşi ai unor persoane care, cu vreo cincizeci de ani în urmă, locuiseră în Bialystok sau în preajma aşezării respective. Era posibil să fi fost înrudiţi, totuşi informaţiile existente nu afirmau asta explicit. După Primul Război Mondial, statisticile din Europa răsăriteană cunoscuseră destule lacune.

Brand parcurse toate biografiile Zebatinsky-ilor aflaţi în viaţă, încântat de modul amănunţit în care-şi făcuseră datoria serviciile secrete de informaţii. Se opri în dreptul uneia dintre ele şi fruntea netedă i se încreţi o dată cu ridicarea bruscă a sprâncenelor. Puse fişa respectivă deoparte şi continuă lectura. La sfârşit, strânse toate fişele în teanc, mai puţin cea selectată, şi le reintroduse în plicul lor.

Privind biografia oprită, bătu cu o unghie atent îngrijită în tăblia mesei.

În cele din urmă, şovăind, îl sună pe dr. Paul Kristow din Comisia pentru Energie Atomică.

***

Dr. Kristow ascultă totul cu o expresie impasibilă. Ocazional, ridică degetul mic pentru a-şi atinge nasul proeminent şi a îndepărta un inexistent fir de praf. Avea părul grizonat, rar şi tuns scurt. La fel de bine ar fi putut umbla cu ţeasta rasă.

— Nu, spuse el, n-am auzit de nici un rus Zebatinsky. Pe de altă parte, n-am auzit nici de americanul cu numele ăsta.

— Ei bine, făcu Brand scărpinându-se la tâmplă, nu cred că-i vorba despre ceva serios, totuşi n-aş vrea să abandonez investigaţia aşa repede. Mă bate la cap un locotenent tânăr, şi ştiţi bine cum pot fi ăştia. Nu intenţionez să fac ceva care să-l determine să se adreseze unei comisii a Congresului. În plus, unul dintre ruşii pe care-i cheamă Zebatinsky, mai exact Mikhail

Andreevici Zebatinsky, este specialist în fizică nucleară. Sigur că n-aţi auzit niciodată de el?

— Mikhail Andreevici Zebatinsky? Nu... N-am auzit niciodată. Bineînţeles, asta nu-nseamnă nimic.

— Aş fi putut spune că-i vorba despre o coincidenţă, dar ştiţi că ar fi fost niţel cam mult. Un Zebatinsky aici şi altul acolo, ambii specialişti în fizică nucleară. Cel de aici îşi schimbă brusc numele în Sebatinsky şi este chiar insistent în privinţa asta. Corijează imediat orice pronunţie greşită. Repetă apăsat: "Numele meu începe cu S." Totul se potriveşte cam prea bine, pentru ca locotenentul meu obsedat de spioni să nu-şi frece mâinile de încântare. O altă curiozitate este faptul că, acum un an, rusul Zebatinsky a dispărut de pe scenă.

— L-au executat, zise sec dr. Kristow.

— Este posibil. În mod obişnuit, aşa aş fi considerat, deşi ruşii nu-s mai proşti decât noi şi nu-i execută pe specialiştii în fizică nucleară. Există o altă explicaţie pentru care tocmai un specialist în fizică nucleară ar dispărea pe neaşteptate. Cred c-o ştiţi la fel de bine ca mine...

— Cercetări strict secrete — bănuiesc că la asta vă referiţi. Despre asta ar putea fi vorba?

— Dacă punem ipoteza lângă celelalte şi-i adăugăm teoria locotenentului, încep să-mi pun unele întrebări.

— Daţi-mi biografia aceea. — Dr. Kristow luă fişa, o citi de două ori şi clătină din cap. — O să verific în *Nuclear Abstracte,* spuse el.

***

Colecţia *Nuclear Abstracte* acoperea un perete al cabinetului lui Kristow — teancuri de microfilme în cutiuţe atent ordonate.

Fizicianul începu să examineze indicele de nume, în vreme ce Brand aşteptă cu toată răbdarea de care era capabil.

— În ultimii şase ani, mormăi fizicianul, un Mikhail Zebatinsky a contribuit, ca autor sau coautor, la şase-şapte articole apărute în publicaţiile ruseşti. O să văd rezumatele lucrărilor şi poate că reuşim să deducem ceva pe baza lor. Eu unul mă-ndoiesc...

Selectorul extrase microfilmele cerute, iar Kristow le ordonă cronologic şi începu să le examineze. Treptat, o expresie de concentrare ciudată îi apăru pe chip.

— Curios! exclamă el.

— Ce anume?

Kristow se lăsă pe spate în scaun.

— Prefer să nu vă spun deocamdată. Îmi puteţi face rost de o listă cu toţi specialiştii ruşi în fizică nucleară care au dispărut din viaţa publică în ultimul an?

— Aţi găsit ceva?

— Nu tocmai... Adică, dacă m-aş fi uitat la un singur articol, n-aş fi văzut mare lucru, dar văzându-le pe toate şi ştiind că individul acesta poate activa într-un program de cercetare strict secret, la care se adaugă şi bănuielile dumneavoastră... — Ridic ă din umeri: Nimic important.

— Aş prefera să-mi spuneţi la ce vă gândiţi, rosti Brand. Dacă greşim ceva, s-o facem împreună.

— Dacă aşa consideraţi... Este posibil ca individul să se fi apropiat de ceva important în problema reflecţiei razelor gama.

— Ce-nseamnă asta?

— Dacă s-ar obţine un ecran care să reflecte razele gama, atunci s-ar putea construi adăposturi individuale împotriva prafului radioactiv, care constituie adevăratul pericol. O bombă atomică poate distruge un oraş, dar praful radioactiv poate ucide lent populaţia de pe o suprafaţă de mii de kilometri pătraţi.

— Noi efectuăm cercetări în direcţia aceasta? întrebă imediat Brand.

— Nu.

— Aşadar, dacă ruşii reuşesc să pună la punct apărarea populaţiei înaintea noastră, vor putea distruge complet Statele Unite, cu costul, să zicem, a zece oraşe de-ale lor.

— Asta într-un viitor destul de îndepărtat... Totuşi, de ce ne agităm în aşa măsură? Toată teoria aceasta a pornit de la faptul că un om a modificat o literă din numele său.

— Perfect, sunt paranoic! aprobă Brand. Totuşi, nu mă opresc aici. Nu, nu! O să vă fac rost de lista fizicienilor ruşi care au dispărut, chiar dacă pentru asta va trebui să plec la Moscova.

***

Făcu rost de listă şi parcurseră toate lucrările publicate de fizicienii respectivi. Convocară o şedinţă plenară a Comisiei, apoi a tuturor somităţilor americane în fizica atomică. În cele din urmă, dr. Kristow încheie o întrunire care ţinuse toată noaptea şi la care participase, o vreme, însuşi Preşedintele.

Brand îl aştepta afară. Amândoi arătau obosiţi şi traşi la faţă.

— Ei bine? întrebă Brand.

Kristow încuviinţă din cap.

— Majoritatea sunt de acord. Unii au dubii, dar majoritatea sunt de acord.

— Dar dumneavoastră? Sunteţi sigur?

— Sunt departe de a fi sigur, totuşi îmi vine mai uşor să cred că ruşii lucrează la realizarea unui ecran împotriva razelor gama, decât să cred că toate datele pe care le-am descoperit n-au nici o legătură între ele.

— S-a decis că vom începe şi noi cercetări în direcţia respectivă?

— Da. — Kristow îşi trecu palma peste părul scurt şi ţepos. — Ne vom concentra toate forţele. Cunoscând articolele semnate de fizicienii care au dispărut, le putem călca pe urme. Putem chiar să le-o luăm înainte. Evident, ruşii vor afla că am demarat

cercetările...

— N-au decât, n-au decât. În felul acesta, nu vor cuteza să atace. Nu văd nici un câştig în a sacrifica zece oraşe de-ale noastre doar ca să distrugem zece de-ale lor... dacă atât noi, cât şi ei suntem protejaţi.

— Totuşi, nu vrem ca ei să afle *prea repede.* Ce se va întâmpla cu americanul Sebatinsky-Zebatinsky?

Brand clătină solemn din cap.

— Deocamdată, nu se poate face absolut nici o legătură între el şi cele descoperite. Ce naiba, *am răscolit* totul! Evident, sunt de acord cu dumneavoastră. Tipul ocupă actualmente o poziţie delicată şi nu ne putem îngădui să-l menţinem acolo, chiar dacă ar fi imaculat.

— Pe de altă parte, nu putem nici să-l dăm afară pur şi simplu, pentru că ruşii vor începe să-şi pună întrebări.

— Aveţi altă sugestie?

Mergeau pe coridorul lung, spre ascensor, în pustietatea de la ora patru dimineaţa.

— I-am examinat activitatea, spuse Kristow. Este un individ capabil, chiar peste medie, şi nici nu-i încântat de postul de aici. Nu are temperamentul necesar muncii în echipă.

— Deci?

— Pe de altă parte, posedă calităţile necesare în învăţământ. Dacă putem aranja ca o universitate importantă să-i ofere un loc în catedra de fizică, cred că l-ar accepta fericit. Există destule domenii nesecrete în care să cerceteze, l-am putea menţine sub supraveghere *şi* ar reprezenta un pas firesc. Poate că ruşii nu vor începe să-şi pună întrebări.

— Este o idee, aprobă Brand. Ba chiar mi se pare interesantă. O să-l informez pe şeful meu.

Intrară în ascensor şi Brand căzu pe gânduri. Ce final pentru ceea ce începuse cu iniţiala unui nume!

***

Marshall Sebatinsky de-abia putea vorbi.

— Jur că nu-mi dau seama cum de s-a putut întâmpla, îi spuse soţiei sale. N-aş fi crezut că mă puteau deosebi de un detector de mezoni din laborator... Dumnezeule, Sophie, gândeşte-te — Asistent Universitar de Fizică la Princeton!

— Crezi că motivul a fost comunicarea ta de la ultima întrunire APS?

— Nu cred. A fost o lucrare lipsită de orice interes, după ce toţi din secţie îşi luaseră din ea datele interesante. — Pocni din degete. — Cred că Princeton mă urmărea mai de mult. Asta-i! Ţii minte formularele alea pe care le-am completat în ultimele şase luni, interviurile alea misterioase... Pe cuvântul meu, începusem să cred că mă suspectau de cine ştie ce activitate subversivă. În realitate, era o investigaţie Princeton. Ştii cât de meticuloşi sunt tipii.

— Poate că motivul l-a constituit numele tău, zise Sophie. Mă refer la modificare...

— Să mă vezi de-acum! Nu-mi va mai dicta nimeni ce să fac. Voi fi recunoscut ca atare. Dacă am ocazia să lucrez fără... — Se opri şi se întoarse spre femeie. — Numele meu?! Te referi la "S".

— N-ai căpătat oferta decât după ce l-ai schimbat, nu-i aşa?

— Ehe, la mult timp după aceea. Nu, asta-i numai o coincidenţă. Ţi-am mai zis, Sophie, am aruncat pe fereastră cincizeci de dolari numai ca să-ţi fac ţie plăcere. Doamne, cât de stupid m-am simţit toate lunile astea, insistând asupra "S"-ului!

Sophie adoptă imediat o poziţie defensivă.

— Eu nu te-am silit s-o faci. Ţi-am sugerat numai, dar n-am insistat. Să nu spui c-a fost vina mea. În plus, lucrurile au ieşit bine. Sunt sigură că motivul a fost schimbarea numelui.

— Asta-i chiar o superstiţie, surâse indulgent bărbatul.

— Nu-mi pasă cum îi spui, dar să nu-ţi mai schimbi numele din nou.

— Oricum, n-aş fi făcut-o. M-am chinuit în aşa hal să-i oblig să-mi pronunţe numele cu "S", încât n-aş mai rezista să-i conving să revină la vechea pronunţie. Poate c-ar fi mai bine să-l schimb în Jones, ce crezi?

Izbucni într-un râs aproape isteric.

— Te rog să-l laşi aşa cum este! se încruntă Sophie.

— Bine, bine, doar am glumit... Uite ce-i, săptămâna viitoare o să trec pe la moşul ăla, o să-i zic că totul a mers bine şi-o să-i mai dau zece dolari. Eşti mulţumită?

Se simţi suficient de fericit ca să se ţină de cuvânt. De data aceasta, nu recurse la nici o deghizare. Purtă ochelarii şi hainele obişnuite şi se lipsi de pălărie.

Ba chiar fredona vesel în vreme ce se apropie de uşa numerologului şi păşi în lateral, permiţând unei femei cu o expresie posacă să poată trece pe lângă el cu un cărucior pentru gemeni.

Apăsă clanţa, dar uşa era încuiată.

Acum, privind fereastra, văzu că dispăruse cartonaşul ce anunţa "Numerologie". În locul lui se lăfăia o hârtie care începuse să se îngălbenească şi să se îndoaie la colţuri, pe care scria "De închiriat".

Sebatinsky ridică din umeri. Asta era situaţia. El încercase să facă ceea ce se cuvenea.

***

Fericit că scăpase de excrescenţa corporală, Haround ţopăia vesel, iar vortexurile lui energetice străluceau cu un purpuriu-palid pe hiperkilometri cubici.

Mestack era retras, cu vortexurile aproape o sferă de lumină în hiperspaţiu.

— încă n-am calculat.

— Haide, fă-o o dată! Rezultatele nu se schimbă, chiar dacă întârzii. Brr, ce uşurare să revii la energia pură! Am stat un microciclu într-un corp material — şi încă într-unul aproape epuizat. Dar a meritat, ca să-ţi demonstrez!

— Bine, încuviinţă Mestack, sunt de acord că ai oprit un război nuclear pe planetă.
— Înseamnă sau nu un efect de clasă A?
— Sigur că-i un efect de clasă A.
— Perfect! Acum, verifică şi vezi dacă nu l-am obţinut folosind un stimul de clasă F. Am schimbat o literă dintr-un nume.
— Cum?!
— Ce mai contează? Ai toate detaliile acolo. Le-am sintetizat pentru tine.
— Cedez, rosti şovăielnic Mestack. Un stimul de clasă F!
— Deci, am *câştiga!* Recunoaşte!
— Nici unul dintre noi nu va câştiga, când va afla Străjerul.
Haround, care fusese un bătrân numerolog pământean şi încă nu-şi revenise din uşurarea de a fi scăpat de întruparea respectivă, spuse:
— Când am făcut pariul, n-aveai grija asta.
— Nu te crezusem atât de nebun încât să-l pui în aplicare.
— Pe entropie! Şi apoi, de ce-ţi faci griji? Străjerul nu va detecta niciodată un stimul de clasa F.
— Poate că nu, dar va detecta cu siguranţă un efect de clasa A. Corporealele vor exista pe acolo şi după o duzină de microcicli. Străjerul le va remarca.
— Necazul cu tine, Mestack, este că nu vrei să-ţi achiţi datoria. Tragi de timp.
— O s-o plătesc. Aşteaptă însă până ce Străjerul va afla că am lucrat la o problemă neautorizată şi am efectuat o schimbare nepermisă. Evident, dacă... — Amuţi.
— Bine, zise Haround, o s-o readucem la starea iniţială. El n-o să-şi dea seama niciodată.
Tiparele energetice ale lui Mestack străluceau viclene.
— Dacă vrei să nu-şi dea seama, o să ai nevoie de alt stimul de clasă F.
Haround şovăi.
— O pot face.
— Mă-ndoiesc.
— Aş putea.
— Vrei să pariem şi-n privinţa asta?
Radiaţiile lui Mestack începuseră să jubileze.
— Cum să nu! fu convins Haround. O să repun corporealele în starea iniţială, iar Străjerul nu va cunoaşte niciodată diferenţa.
Mestack îşi exploată imediat avantajul.
— Atunci, anulăm primul pariu şi triplăm miza în al doilea.
Aţâţarea produsă de sporirea câştigului îl prinse şi pe Haround.
— De acord. Triplăm miza.
— Batem palma, atunci!
— Batem!
